

GILLETTE, ΑΤΛΑΣ ΜΙΑΣ ΛΕΠΙΔΑΣ

01 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2058

Είχα μπει στον τελευταίο μήνα της ζωής μου, μια προθεσμία που δεν μπορούσε πια να αναβληθεί.

Ενενήντα τριών χρονών, και πάντα νόμιζα ότι ήμουν ψαράς.

Αποδείχτηκε ότι δεν είχα καταλάβει γαμημένο τίποτα.

Κάποιος με είχε απεικονίσει σε μια φωτογραφία: ξύλινη βάρκα, καλάμι στο χέρι, ο Βεζούβιος πίσω μου.

Σαν να ήμουν ο άνθρωπος που είχε μάθει πού να ρίχνει το αγκίστρι. Ο άνθρωπος που ξέρει.

Ύστερα κοίταξα τη φωτογραφία πιο προσεκτικά.

Το ψάρι που έπιασα δεν σπαρταράει. Δεν ανοιγοκλείνει το στόμα για λίγο αέρα.

Διαβάζει. Διαβάζει GILLETTENARRATIVE. Στα αγγλικά, στα ισπανικά, στα κινέζικα, στα αμχαρικά, στα ούρντου, στα αραβικά.

Εγώ έπιασα το ψάρι. Το ψάρι με μελετά.

Για χρόνια πίστευα ότι εξέλιξη σήμαινε να μιλάς περισσότερες γλώσσες, να έχεις περισσότερους χάρτες, περισσότερες εκδόσεις.

Είκοσι δύο εκδόσεις. Πέντε με πολλούς τόμους. Δεκαεπτά που δεν τις μετράω καν. Αλλά πόσα στον διάολο έγραψα;

Ύστερα κατάλαβα ότι η εξέλιξη δεν είναι πόσο νερό έχεις διασχίσει. Είναι αν, όταν κρέμεσαι από ένα αγκίστρι, έχεις ακόμη τη διαύγεια να διαβάζεις.

Η πρωταπριλιάτικη φάρσα δεν είναι ένα αστείο που κάνεις στους άλλους. Είναι το αστείο που σου κάνει η ζωή όταν νομίζεις ότι είσαι ο ψαράς και ανακαλύπτεις ότι

είσαι το ψάρι.

Κι αν είσαι τυχερός, εκείνη τη μέρα μαθαίνεις κι εσύ να διαβάζεις.

Το έμαθα εκείνη τη μέρα. Αλλά ήμουν ήδη στο τέλος, και μια γραμμή τερματισμού δεν αφήνει μνήμη. Μόνο τη δυνατότητα να μείνεις αξέχαστος.

Ferdinando